

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Strus

ze skargi pozwanego R. R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w E.

z dnia 22 października 2004 r., w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej

[...]

przeciwko J. R. i R. R.

o sprzedaż lokalu w drodze licytacji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 lutego 2007 r.,

zażalenia pozwanego R. R.

na postanowienie Sądu Rejonowego w E.

z dnia 9 listopada 2006 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając Sądowi Rejonowemu w E. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego

Uzasadnienie

W dniu 6 listopada 2006 r. do Sądu Rejonowego w E. wpłynęła skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 22 października 2004 r. Wraz ze skargą został złożony wniosek o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od tej skargi, który został opłacony znakami opłaty sądowej na łączną kwotę 28 zł.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2006 r. Sąd Rejonowy w E. odrzucił skargę. Sąd ten uznał, iż zgodnie z treścią art. 3 ust. 2 pkt 3, art. 14 ust. 3 i art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398 ze zm.) ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zawierającą wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych związany jest obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej w wysokości 30 złotych.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił obrazę art. 14 ust. 1 i 2, art. 95, art. 102 ust. 2 wspomnianej wyżej ustawy oraz art. 424⁶ § 3 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem należy do pism podlegających opłacie sądowej (art. 3 ust 2 pkt 3 u.k.s.c.). Artykuł 14 ust. 2 tej ustawy stanowi zaś, że opłatę podstawową pobiera się od pism wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych.

Użycie w art. 14 ust. 2 u.k.s.c. formy dokonanej („zwolnioną”) świadczy wyraźnie o tym, że opłatę podstawową ma uiścić strona, która już uzyskała zwolnienie od kosztów, a nie ta, która się o to zwolnienie dopiero ubiega. Podobnie formą dokonaną posłużono się w art. 100 ust. 2 ustawy, w którym jest mowa, że obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej obciąża stronę „której sąd przyznał całkowite zwolnienie od kosztów sądowych”. Za takim rozumieniem tych przepisów opowiedział się Sąd Najwyższy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. III CZP 110/06 nie publ.).

Dlatego brak było podstaw by stwierdzić, że skarżący miał obowiązek opłacenia pisma opłatą podstawową, jeszcze przed rozpoznaniem jego wniosku

o zwolnienie od kosztów sądowych. W konsekwencji bezzasadne było odrzucenie skargi z powołaniem się na nienależyte jej opłacenie.

Z tych też względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.